F. Z trestního řízení.

§ 77. tr. ř. »Opatřením« jest rozuměti všechny, během trestního řízení se přiházející rozhodnutí, i ty, jež týkají se řízení procesu. Rozsudky nejsou vyňaty. Osvobozený a při prohlášení rozsudku přítomný obžalovaný má nárok na doručení opisu rozsudku. 16 III 15, Kr I 54; G. H. 15: 298.

§ 260. č. 3. § 399. tr. z. Po pravomoci odsuzujícího rozsudku vyslovené propadnutí neohledaného masa neb výtěžku za ně jest zmatečno. 1 XII 14, Kr VI 188; off. 4184.

§ 262. Obžaloba znějící na pokus vyhnání plodu nebyla vyřízena, osvobodil-li soud obžalovanou od obžaloby pro naprostou nezpůsobilost prostředků a opomenul-li i bez zvláštního návrhu obžaloby zkoumati, není-li tu nedokonané svádění ku spoluvině na vyhnání plodu. 27 XI 14, Kr VI 147; off. 4183.

§ 344. č. 5. § 27. m. n. 24 VI 03, ř. 134. Zpráva společenstevního revisora není úředním tajemstvím. 8 V 14, Kr III 216; P. R. 15: 122.

§ 344. posl. odst. Důvody zmateční č. 3—6 lze uplatňovati jen tehdy, vyhradil-li si žalobce o k a m ž i t ě stížnost po prohlášení rozhodnutí, porušujícího jeho právo. 8 V 14, Kr III 216; P. R. 15: 122.

§ 389., 366. Přisouzení útrat zastoupení soukromému účastníku jest podmíněno existencí škody, způsobené trestním činem, uznáním obžalovaného vinným a soukromoprávním rozhodnutím, příznivým pro soukr. účastníka. 20 VI 14, Kr IX 73; Z. Str. 14: 306, č. 599; stejně 22 VI 14, Kr II 153; Z. Str. 14: 309 č. 600.

Denník.

Soudcovští úředníci na dočasném neb trvalém odpočinku. Jak se s námi z hodnověrné strany sděluje, rozhodl disciplinární senát nejvyššího soudu v sezení dne 16. března b. r. konaném, že i soudcovští úředníci na dočasném neb trvalém odpočinku podléhají řízení disciplinárnímu ve smyslu zákona, daného dne 21. května 1868, č. 46 ř. z., a že zodpovídají dle toho své chování a své činy třebas i během doby odpočinku sběhlé. Opačný názor projevil vrchní zemský soud v Brně, odmítnuv řízení disciplinární proti soudci za dřívější aktivní služby jemu podřízenému, pro čin již za doby trvalého odpočinku sběhlý. F.

Nejvyšší soud. Dávno již žádoucí úleva pro nejvyšší soud konečně nastala. Bohužel však, po čemž nikdo netoužil a čeho se nikdo nenadál, v prvé řadě a především válečnými událostmi. Zabráním Haliče a Bukoviny nepřítelem v roce 1914 znemožněno bylo též poštovní spojení příslušných soudů — až na obvod zemského soudu v Krakově a krajského soudu ve Vadovicích — s Vídní, a tím přestalo též zasílání spisů nejvyššímu soudu. Tím se stalo, že v r. 1914 revise klesly počtem na 8576 (v r. 1913 9836), rekursy na 5456 (v

r. 1913 6609) a zmateční stížnosti na 2939 (v r. 1913 3422). Počátkem roku běžícího dostavily se již účinky novely pro úlevy soudům (změna §u 502. c. s. ř.), neméně však i další následky válečného stavu (všeobecná stagnace v podnikání a obchodování, přiročí, nechuť po dobu válečnou k provádění sporů vůbec a j. v.), vše však v takové míře, že agenda nejvyššího soudu klesla proti dříve o plné dvě třetiny. Úkaz to nevídaný! Jediný den v týdnu stačí nyní, by věci pro neveřejná sezení určené byly předneseny. Úleva tím členům nejv. soudu nastalá bude dle intencí prvního presidenta jeho použita k zpracování návrhů pro četné judikáty o různých sporných otázkách, čímž zajisté jednotnosti judikatury bude posloužено. Nejbližší doba ukáže, že volného času bylo hojně a účelně využito.

F.

Zprávy spolkové.

Členské schůze. Ve schůzích konaných za četné účasti členů i hostí dne 24. dubna a 15. května 1915 za předsednictví dv. rady dra. Podbrdského, přednášel p. dr. Emil Kostka, kand. adv. a obhájce ve Vídni, »O svedení v právu rakouském a cizím«. Přednášející poukázal především na sociálně-politický význam trestnosti činů směřujících proti pohlavní mravnosti, jež rozlišil na ty, jež dějí se s vůlí a proti vůli súčastněných subjektů. Jednati chce jen o oněch, jichž subjektem i objektem ostatně může býti muž i žena. Dohledem ve smyslu § 132. tr. z. rozumí činnost negativní, t. j. bdění, aby mravnost svěřené osoby nepoklesla. Při kriteriu »svěřenosti« může běžeti i o osobu plnoletou. Svěřeny k výchově jsou osoby, o něž běží, rodičům (i adoptivním), pěstounům, učitelům, vychovatelům, dle dosavadní judikatury i učedník mistru. Otázku, náleží-li povinnost k »výchově« i zaměstnavateli vůči služce, resp. jsou-li tyto onomu »svěřeny«, zodpovídaly starší, šablonovité řády čelední kladně; v moderních, na př. vídeňském resp. dolnorakouském, tento názor již opuštěn. Sporna jest otázka ta na př. ohledně vyšetřujících soudců (vůči obviněným) a lékařů (vůči pacientům); ohledně oněch zodpovídá ji Lammasch kladně, Stoss záporně — ohledně druhých ji přednášející popírá, ač nejv. soud ji přisvědčuje.

Ohledně objektu resp. oběti činu jest judikatura toho názoru, že bezúhonnosti její netřeba. Pokus je možný.

Přechází k § 506. tr. z. Subjektem je muž, objektem žena. Musí býti pannou? Dle Lammasche může býti i vdova objektem, ovšem počestná. Skutek skládá se z těchto momentů: 1. svedení, 2. slibem manželství (dolus i kausalní nexus), 3. nesplnění slibu. Platí-li slib podmíněný (otěhotněním)? Judikatura podmínky nedbá. přednášející kloní se k názoru opačnému.